

Megjelenik minden szombatnapon
egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár :

Egy évharmadra, azaz 4 hónapra
2 ft., egész évre 6 ft.—Előfizethetni
minden postahivatalnál és
könyvtárban.

Kiadó-hivatal :

Pesten egyetem-utca
4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

BÜRGÖZDI BÁCSI CSINTEVÉSEI.

(Folytatás.)

Volt egy vén tót szolgálónk Ancsa, a ki a burkus háború óta ott szolgált nénémasszonyánál, bátyám uramnál; de soha sem tanult meg magyarul, nekik kellett a kedveért megtanulni tótul. — Egyszer aztán Ancsa úgy járt, hogy meghalt. El is kellett temettetni, pedig éppen nagy szapulás volt, szükség lett volna rá otthon; a sok fehér ruha ott ázott a lugzóban, a mi a konyhában volt felállítva a háromágu kecskelábra. A lugzó csapja alá volt téve egy dézsa, hogy ha szivárogni talál a víz, abba csepegjen. — Hát a mint éjszaka bátyám uram felébred, hallja, hogy odakinn a konyhában valaki azt mondja „poty“ a mi tót nyelven annyit tesz, hogy „jer.“

„Hallod, Bábó, hallod?“ szól bátyám uram, felköltve nénémasszonyt. Az Ancsa jött vissza, azt mondja, hogy „poty.“ Valakit hí. Ki kellene menni valakinek. — Meg kellene kérdezni, hogy kit hí?

Ki legyen az a valaki? Természetesen a Miska. „Miska te kelj fel; nézz körül odakinn, ki beszél odakinn?“

A ki tudja, hogy a gyerek mennyire szeret aludni, az képzelheti, milyen rossz kedvvel keltem én fel a toló ágyból, hogy ki menjek meg nézni valakit, a ki nincs ott;— visszajöttem hamar. „Nincs ott senki bátyám uram.“

Alig kezdtem volna el egy kicsit álmodni, azt álmodtam, hogy mákos-kalácsot eszem, megint fölkeltek. — „Valaki azt mondja odakinn „poty“; nézd meg Miska, nézd meg.“

Én haragos voltam, hogy a mákos-kalácsot nem ehettem végig álomban, s a mint kimentem a konyhába, ott addig motoztam, míg akadtam egy lepedőre, azt ráborítottam a seprűre s oda állítottam a szapuló mellé; azzal aztán befutottam.

„Nem tudom én, ki van odakinn bátyám uram, valami fehér, de én hozzá nem merek nyulni.“

A két öreg felvászorgott erre a szóra az ágyból, az ajtóhoz mentek, félig kinyitották, de jobban nem, onnan beszéltek ki a kisér-tetthez.

„Te Anesa te! Anesa leányom, te! Minden jó lélek dicséri az urat. Mi kell Anesa, beszélj.“

Egyszer nénémasszony elsikoltja magát, „jaj erre felé jön, azzal becsapták az ajtót, rázárták a tolót, s elbujták mind a ketten párnáik alá, nagyokat fohászokodva, valahányszor a lugszóból a dézsába cseppenő viz azt mondta „poty.“

Gyufa még akkor nem volt a világon, hanem ha valaki gyertyát akart gyújtani, annak az volt a mestersége, hogy kiment a konyhába, ha talált a tűzhelyen parazsat, rátette a kénköves-fonalat s úgy támasztott világosságot, oda azonban most az ég minden világosságaért sem ment volna senki, így virradtig kellett reszketni a két jó öregnek, míg felfedezték a kisértet kilétét s akkor aztán engemet bátyám uram jól elnászpángolt, nénémasszony meg becsukott a kamrába, azzal a sententiával, hogy ott maradok három napig bekárczerezve, fizetésem egy darab kenyér, meg négy dió; alhatom pedig a falóczán.

Nekem ez sehogy sem volt mulatság: reggeltől estig kegyetlenül meguntam magamat; este meg hideg is kemény is volt az ágy: hiába könyörögtem, rám sem hallgattak.

Volt egy nagy czirmos kandúr macskánk; annak a padlásajtón át bejárása volt a kamrába, egy kis négyszegletű lyukon, hogy ott az egereket foghassa. — Most is lejött a kamrába azon a szűk lyukon, a min magam is szerettem volna kiférni. Én oda édesgettem magamhoz a kedves cziczuskát; a polczon találtam valami viaszt, a mivel bátyám uram ójtogatni szokott, azzal a viasszal én a kedves czirmosnak mindegyik talpára felragasztottam egy fél dióhajat s így felcsizmásítva megint feleresztettem a maga járásán a padlásra.

Hát egyszer elkezd odafenn nagy robaj támadni, mintha ezer kecskelábu ördög táncolna a padláson kalamajkát. Kip kop, kip kop, egyik szegletből a másikba, onnan megint vissza; most egy nagy ugrás mind a négy patkós lábával, majd meg aprózott kalimpázás hegyes koppanásokkal.

„Jaj nekünk, odavagyunk! Lucifer és Belzebub van a házunkban az egész legioval; ordítá bátyám uram odabenn. Ereszd ki Babi azt a gyereket, hadd gyujtson gyertyát.

Kieresztettek, gyertyát gyujtottam; kifüstöltük a szobát, az öregek ördögüző formulákat olvastak fel, de a rémséges kopogás csak nem szűnt; a kandúr nem tudott a háztetőre felmászni a csizmás lábaival, s mind a padláson járta a

tánczát. Végre megszántam a jó öregeket s azt kértem, hogy adják ide a padlás-kulcsot, majd felmegyek én s megnézem, hogy mi az? akár sötétben is.

A nénémasszony nem akart eresztetni, bátyám uram azonban ráhagyta:

„Ereszd, hadd menjen, nem fél ez az ördögtül; kálvinista volt az anyja.“

Én azt akartam, hogy majd a padláson odahivom magamhoz a macskát s leszedem a lábairól a rejtélyes sárczipőket s azzal vége lesz a zajnak, azonban másként ütött ki, alig nyitottam ki a padlásajtót, a macska neki iramodott, le a lépcsőkön, keresztül az ajtón, be egyenesen a szobába, kattogó patkóival, ott meg aztán, mint végső menedékebe, egy ugrással fel a Babi néni ágyába.

Az, szegény majd elájult rémültében; a két jó öreg azt hitte, hogy most már csakugyan itt van az a tüzes ló, a ki elviszi a bünös embereket a pokolba. Sokára tudtak magukhoz térni a rémületből; felfedezve egyuttal az én istentelen gonoszságomat az ártatlan czicza talpaira viasszkolt dióhéjakkal.

Ez úttal nem vertek meg, nagyobb határoztak feőlem, azt determinálták, hogy miután velem senki sem bír többé a háznál, elküldenek egy pár esztendőre németszóra Szerdahelyre; ott majd megpuhul a bőröm.

Fedeztek is fel ott egy özvegy csizmadiánét, a kinek volt egy cserébe adandó fia s azzal engemet, ősi szokás szerint „szört szőrért“ kicseréltek. Nénémasszony ellátott fehérneművel, bátyám uramnak egy régi mentéjéből csináltak nekem újat; a kapitány bácsi pedig adott nekem ajándékba egy pár piros bakkancsot szattyán-bőrből; a mit jól a lelkekre kötöttek, hogy csak vasár-

nap húzzam fel, mert hétköznap nem vagyok rá méltó, hogy azt viseljem. Azzal bátyám uram kocsit fogadott, maga eljött velem Szerdahelybe, ott beigtatott a csizmadiánénál, kicserélve velem annak a savó képü magzatját, a kivel az első találkozóra nagyon megbámultuk egymást.

Ott bátyám uram jól lelkére kötötte a csizmadiánénak, hogy gondomat viselje; ne engedjen csavargóvá lennem, s ha valamit csinállok, csak verjen meg jól. Azután elvitt a professzorhoz, lefizette a taksát, megvett egy csomó viselt könyvet a számomra s megkérte szépen, hogy ha valamit csinállok, csak verjen meg jól. Az utcán talákoztunk egy régi ismerősével, a kit doktor urnak nevezett, azt is megkérte, hogy vigyázzon rám s ha beteg találok lenni, csak verjen meg jól. Azzal kezembe nyomott két darab polturást, akkor még az járta, s — ott hagyott a németszón.

Nekem első dolgom volt a csizmadia-inasokkal szövetséget kötni, a kiktől ezután sok életrevaló dolgot lehetett tanulnom. De sok szép darab szattyánbőrt felvarrtunk lapdának! Volt a többi közt egy Hanzi inas, a kivel első nap már megtudtuk egymást érteni, pedig még egy szót sem értettünk egymás nyelvén. Nem is volt aztán olyan istentelenség, a mit mi megkisértetlen hagyunk volna. Az eszme rendesen tölem jött, az övé volt azután a kivitel; az ebből származott ütlegek javát pedig az kapta, a kit közelebb értek.

Volt a majszterné asszonynak egy kotlós-tyúkjá, a mit a mi szobánkban tartott, in specie az én ágyam alatt. Tett alá tizenhat szép válogatott kácsatojást: hogy majd abból milyen szép kácsák lesznek idővel; természetesen mi nem kapunk belőle, mert azt ő eladja a piacon: darabját három márvásért.

Ez a tyúk nagy keserűséget okozott nekünk, ránk volt parancsolva, hogy hozzá ne merjünk érni, s valahányszor aztán elkiáltotta magát, pedig szokott a tyúk rosszakat álmodni s olyankor kiabálni kezd; majszterné asszonyom mindjárt szaladt be, pofozta az inasokat, hogy mit bántják a kotlót?

Egyszer egy vasárnap reggel azt mondtam Hanzinak, gyerünk ki a rétre, keressünk gólyatojásokat; én már ismertem, milyen az, mert a mi kéményünkön volt otthon gólyafészek, sokszor megnéztem mi van benne? Estig csavarog-

tunk a vizöntéseken keresztül, az ebédet is elmulasztottuk miatta, de csakugyan összeszedtünk tizenhat gólyatojást, s azt az én süvegemben szépen hazaloptuk. — Majszterné asszony szerencsénkre nem volt otthon; mi egész kényelemmel kicserélhettük a tojásokat a kotlós alá rakva a gólyáét, a kacsáét pedig megsütve a hamuban, a mi igen jól esett vacsorára, a mit ebéd nem előzött meg. Némelyikben lehetett már támadó récze, de törődik is azzal az ember tizenegy éves korában.

Egy pár hét mulva a majszterné nyugtalanul leste a születendő ivadékokat, a bolond jérce ült rajtuk szorgalmasan éjjel-nappal; egy reggel elkezd valamennyi sipogni az ágy alatt, majszterné asszony rohan oda nagy örömmel, huzza ki a kosarat s akkor szörnyed el, mikor látja, hogy micsoda hosszú orrú szörnyetegek tátognak eléje a vaczokból.

— Miért van ezeknek a kácsáknak ilyen hosszú orruk?

— Bizonyosan megcsudálta az anyjuk majszterné asszonyt; feleltem én. Neki is olyan hosszú orra volt.

Az első hátbaütés az enyim lett.

A másik kettőt a kisebbik legény szerezte meg; a miért kitalálta, hogy ezek a csudaállatok: gólyák.

(Folytatása következik.)

A dupla ember.

1. Jelenet. Skriblifant ur és a caballérok.

1. *caballero*. Ah mon cher Scriblifant, soyez bien venu, az ugyan famosus articulus volt, a mit ön megrendelésünkre irt az uzsoratorvények eltörlése mellett az X. X. lapban; ma hat óraker jöjjön el a Daumba ebédelni. Vous viendrez donc.

Skr. Óh kérem alássan, méltásd: legnagyobb élvezet rám nézve ... stb. stb.

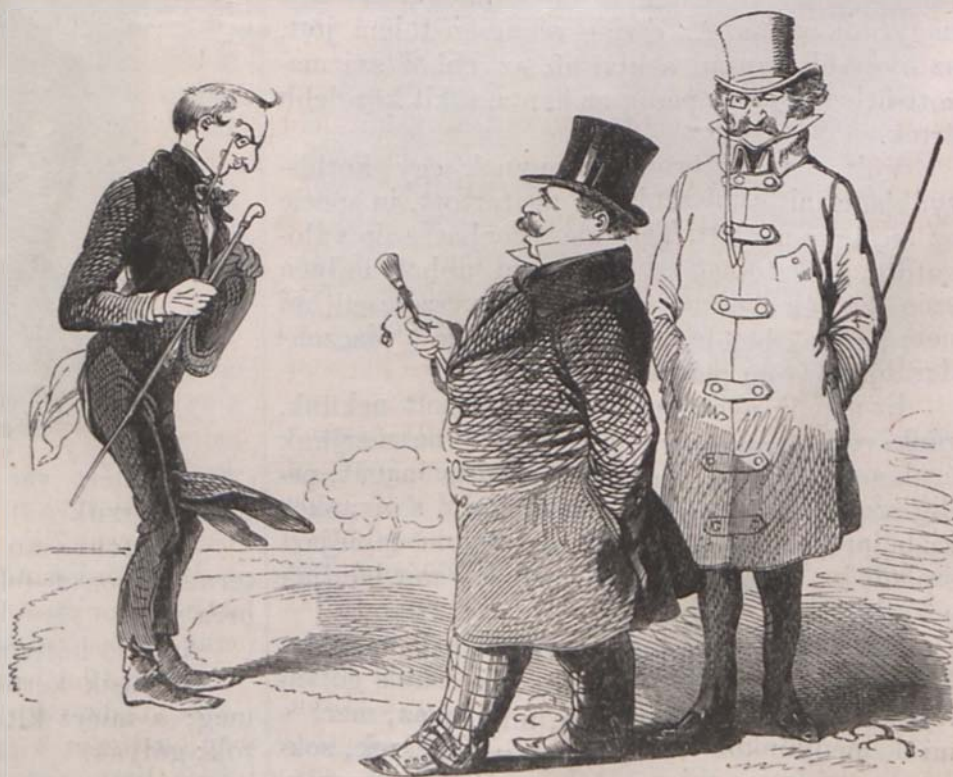
1. *caballero* 2. *caballero*hoz : C'est ce que je dis toujours, hogy pártolni kell ezt az embert, plein d'attachement pour nous; ce sont des caractères bien rares. Elvárjuk cher Scriblifant. Adieu.

2. Jelenet. Skriblifant ur és a bankárok.

1. *tökepénzes*. Ah bester Scriblifant, grüss Sie Gott, no ugyan hatalmasan leteremtette ön az Y. Y. lapban azt a semmirekellőt, a ki az X. X. lapban az uzsoratorvények ellen irt. Meg lesz jutalmazva érte. Jöjjön el ma 4 óraker velünk ebédelni a Wilder Mannba. Sie kommen nicht wahr?

Skr. Nagysád nagyon kegyes. Az én egyedüli ohajtásom, ... stb. stb.

1. *tökepénzes a 2-ikhoz*. Das ist noch ein Kerl von altem Schrott und Korn. Treu, wie ein Hund, und unbezahlbar. Tehát 4 órára. Adieu.

Skriblifant ur (magában) : Egy napon kétszer ebédelni : valóban nagy áldozat tőlem! de mit meg nem tesz az ember a közügyekért!

A poloska.

(Rím es prózában.)

Makámát irni, — mint Abn-Mohammed Kazim Ben-Ali Ben-Mohammed Ben-Othman *Hariri*, — nem tréfa dolog; annyi, mint repülni gyalog, — s ki egyszer ebbe fog, — nagy veszedelem érheti, — lábát ízibe megütheti, — orrát is betörheti. — Mindazáltal én megkísértem, — úttörőnek bukni is érdem; — aztán meg nem szabad-e, kérdem, — prózát versben irni, — már így ni! — mikor annyi verset irnak prózában, — a két magyar nemes hazában, — de kivált mostanában?

No tehát a csimaz, vagy poloska — legyen lelkesedésem poczka; — a tárgy legalább nem ócska, — pedig ez is tesz valamit nálunk, — hol annyi az ütött-kopott — (nem mondom: lopott) — hogy csupa zsbívásárban járunk. — Aztán, hisz tárgyam elég klasszikai: — szúnyog, csimaz egymásnak vér-rokonai, — s ha Virgil az elsőt megénekelte, — *Poloska* jövel te!

* * *

Van egy, ki millió, — az ő neve légió; — eredetileg szöke faj — mint a vaj; — de ha más ég alatt meghonosul, — mások vérén megpotrohosul: — barnává lesz akkoron — mint a csöppentett korom. — Világosság élő magzatja, — Kánt is megmondhatja*); — de szereti a sötétséget — philantrop céljai végett. — Külsejét a mi nézi — rajta kevés a vitézi: — arcza penésztől úriás, — termete sem igen daliás, háta kissé görbe, — karcusága átmege a körbe, — noha pánczéllal is bir — mint a kuraszír, — evvel azonban nem mellét fedezi, — hátát védelmezi. — Van továbbá holmi fegyvere — csipni, szúrni jól tud vele, — de a mivel ellenséget üz — nem annyira fegyver, mint a... büz. — Fő erénye a háziasság, — nincs vériben a zajos vigasság, — nem zavar rendet, — nem tör csendet. — Természete békes, — türelemmel ékes, — oly józan, oly éber, — mint egy héber. — Éji magányban rejtve működik, — tisztól ötig; — feláldozza szende nyugalmit, — nem csinál semmi lármát, — „virrasztja az emberiség álmát.“ — Nappal azonban visszavonul, — (gondolom: ir, tanul), — önlelkibe mélyed, — keresi a szüköt, a mélyet, — mint egy philosoph. Ah — nincs kerevet, szófa — nincs ágynyaladék — vagy falhasadék — oly mélyen, magassan — hova be ne hasson, — mit föl ne kutasson. — Különösen tetszik néki — minden a mi régi, — vagyon hozzá privátgusztusa: — ő annak született antiquarius. — Gyönyörködik a művészetben, — festett szobában, képkeretben, — nagy hajlamot érez rája, — van saját műiskolája. — Hát még minő kedélyes — kivált mikor éhes! — szárnyával arczod gyöngén legyezi — s véred veszi. — Sohasem ereszkedik nyílt csatába, — ha kergeted, gyors a szárnya, lába, — eltűnik perc alatt — mint villám s gondolat; — de legott visszatér, — noha engedelmet se kér, — gallérodhoz ragad, — „eszi a nyakad!“ — aztán megint „ill a — berek!“ — mint ügyes guerilla. — Túl szerénység neki nem kenyere, — nem várja, hogy híják szépen:

*) Kánt a poloskák szaporodását a világosság befolyásának tulajdonítja; ezért hálósobája ablaktábláit nappal sohasem engedte fölnyitni. (Heine.)

gyere! — hová egyszer vendégül beférkeznek — onnan többé szűrit ki nem teszik. — Egyébiránt nagy városban született, — lenézi a nomád életet, — paplan alatt jobb szeret hálni — mint rusticálni. — Hazája művelt Európa, — szerelmes a civilisatióba, — s míg otthon marad a tábor törzse — mindig elébb nyomul előőrse — szárazon úgy, mint vizen át, — neki találták fel a gőzmasinát, — nyugot felől keletre vándorol, — békésen hódít, még nem is porol. — Mint polgár: cosmopolita, — ő nem mondja: „si est vita — non est ita“ — hanem megindul apraja, véne — hazát keresni ott „ubi bene.“ — Bú nélkül hagyja el az őslakot, — s mint a madár ha elejt egy fűmagot — dúsan tenyész föl a meddő kopár: — csimazból is elég egy pár. — Kiválóan ügyes telepedő, — ha egyszer ráülhet, övé a lepedő, — lepedővel az egész nyoszolya, — aztán a ház legkisebb szugolya! — pár nap mulva hemzseg a gyarmatos, — ha nem tetszik, pusztúljon a lakos! — Nincs korlátolva bizonyos geogr. fokig, — minden klimát azonnal megszokik, — s ne félj, hogy elszökik! — nem háborgatja ily könnyelműség, — jelleme a „ragaszkodó hűség.“ — Bármely idegen elembe — teszi magát otthonos kényelembe, — ősi szokásit el nem hagyja, — vétét soha meg nem tagadja; — nem alkalmazza senkihez magát, — a ki vele van, — tőrje a szagát. — Legörömostebb útfélen tanyáz — hol fogadó van, vagy más efféle ház — és, mint jámbor apáink régen, — kapva kap az új vendégen, — mindenki iránt megelőző, — vele betelni se győző. — Így terjeszti dicső fáját, — viszi a civilisatio zászlaját — őrszemeit előre tolva; — hátrál előtte barbárság, bolha, — ez kénytelen eleblábóni: — „veteres migrate coloni!“ — s megújul a világ, az ócska; — no tehát for ever *poloska!*

„Kérdjétek a kalyibától: nem lappang-e ott egy bölcs;

Kit a nagyok pitvarától magához vont az erkölcs.“

Az megmondja: ott mély a víz, hol nem látni fenekét,

A diónak külső héja zöld ugyan, de nem gyümölcs.

A bolondot, ha bolondoz, neveti a sokaság;

De ha okos nincs szavában: időt véle te ne tölts.

Szomorúnak lenni mindig nem tanácsos: te, midőn

Szömét sorsod összehúzza, vidám képet akkor ölt.

#

Lelkiismeretesség.

A nagy Széchenyi szavára X. megyében is alakult casino, a buzgó indítványozó elnökké választatván, az aláírt tagokat a casino-gyűlésen tartott beszédében serkenté, hogy ha már sikerült megalakítani ezen a nemzeti haladást előmozdító intézetet, látogassák azt szorgalmasan a tagtársak.

Ugy is lön; látogatták számosan, s egy napon egyik verbuvált tag megjelen komoly hivatalos képpel s nagy alázatossággal instálja a tens igazgató elnök urat, hogy biz ő neki Apátiban dolga van, elkerülhetlenül el kell neki utazni, s így ma estére nem jelenhet meg a a casinóban, de biztosítja, hogy holnap estvére mulhatlanul elérkezik s azonnal a casinóba jöved. Ha azonban ügy gondolja az elnök ur, inkább állit maga helyett embert, mert mint már mondá: mulhatatlanul el kell utaznia.

Nyelvismeret.

- Ugyan kérem tud ön diákul?
 — Oh igen.
 — Det mihi decem florenos post festam *).
 — Most jut eszembe, hogy nem én tudok diákul,
 hanem a bátyám; — hanem azzal is hiába beszél, mert
 annak sincs pénze.

A gyógyíthatlan baj.

Ezen az elmúlt kemény télen elfagyott egy uri ember füle, mi neki tetemes alkalmatlanságot okozott. Hányta és vetette is fejét e fölött jobbra balra, miként segíthetne baján, de nem használván a kámforsó házi szerek, elvégre orvoshoz folyamodott.

Az orvos nem késedelmezett számára egy alkalmas recipét írni, mit emberünk jól el is tett a tárczájába — hogy el ne veszítse, adandó első alkalommal a gyógyszer-tárba küldendő.

Az alkalom nem soká késett, kocsisát azon helységbe kelle küldenie hol a gyógyszertár létezik.

— Nesze Jancsi — szólítja meg kocsisát — egy darab szépen összehajtogatott papírt adván neki át, vidd ezt el a patikába s hozz rejtja orvosságot :

A kocsis estve megjövén, a fagyott fülű uri ember nagy sietséggel ment az udvarra elébe.

— No hát — kiáltá — meghoztad az orvosságot?

— Nem biz én tensuram . . .

— Hát mi a menydörgös ménköért nem? — vágott közbe amaz.

— Hát a mint a kezébe adtam a patikásnak ezt a

czédulát s megnézte, nagyot nevetett reá s azt mondta :
 hogy „ez ellen nincs a patikában orvosság.“

— Hüledezve nézi most már betegünk az ominosus receptet, s akkor látja nem kis bosszúságára, hogy tévedésből az adó-intő czédulát adta kocsisának a recept helyett.

Zalán.

BRAHMA ÉS BAJADÉRE.

Regényes operaballet 3 felvonásban,

ismerteti Kakas Márton.

Van egy város Indiában,
 Mindjárt itt a Ganges parton :
 Hires arról mindenek közt,
 Hogy ott laknak bayaderek,
 Bayaderek olyan számmal,
 Hogy én nem tom, hogy élnek meg? —
 — Ezek jó, szelid leánykák,
 Kivánnak szives jó estét,
 A ki elmegy ablakuknál,
 Nem büszkék, nem válogatnak :
 Úr, diák, batusz-szidó, vagy
 Vándorló legény előttük
 Mind egyenlő rangban állnak.
 — Vannak ott pedig morosus
 Vén, unalmas bráhmínok,
 Kiknek a nevük hausherr :
 Ez a kaszt megunta a sok
 „Jó estéket“ hallani,
 És in massá repraesentált
 A hatalmas Rajah Singhnél,
 Azt mondván, hogy ők nem bánják,
 Ha már bayaderek vannak
 És azoknak hivatásuk
 Táncz, dal és jó éj kivánnás,
 Ám tánczoljanak, ha kell,
 De csak még is ne az utcán
 És kívánjanak jó estét
 De ne épen fényes nappal. —
 — És a bráhmínok panasza
 Szült kemény parancsadást,
 Melyben meghagyá erősen
 A hatalmas Rajah Singh :
 A hol csak van Dere báy,
 Tartsa rejtve tudományát,
 Mert ha megtudják, mit árul?
 Alvilágba küldetik,
 Melynek neve indus nyelven
 Futnán-kattúl-minddo-logház. —
 — Lön pedig, hogy álrühában
 Holmi indus hamis isten
 Bankár, börze úr : ilyesmi,
 Késő esti extrazúgon
 Érkezett az indusoknak
 Fentebb tisztelt városába :
 Nem kapott szállást sehol már,
 Griffben, sasban és bikában,
 Tigrisben és két bakokban

*) Jól van mondva, azt jelenti, hogy ünnepek után-ra.

Nem lelt érező szívet,
 (Nincs is az vad állatoknak)
 Zárva volt a Zrinyi is már,
 És a Kammon és Philinger,
 És egyéb indus pagódák
 Mikben áldoznak kávéval.
 Mit csináljon, merre menjen?
 Im hiába nyert a héten
 A börzén félmilliót,
 Most az utcán hálhat szépen.
 Am de egy szűk közbe ére,
 Melynek mind a két sora
 Csupa bambusz házból áll,
 Ott, a mint végig megyen,
 Bambusz háznak ablakából
 Numero so und so viel-nél
 Hall szemérmes suttogást;
 „Ifjú idegen Ferindzsi,
 Hogy ha nincs kvártélyod itten,
 Vagy ha oly igen részeg vagy,
 Hogy reá találni nem bírsz,
 Állj meg és tovább ne fáradj,
 Ime én a kapukulesot
 Kiadom az ablakon;“
 — Meghatá e nagy szivesség,
 E naiv őszinte szó
 A hatalmas indus istent.
 És pedig a bayadére
 Nem tudá, hogy az nagy úr,
 Hogy az maga a nagy Bráhma,
 Legnagyobb a Ramajánah
 És a Kredit mobiljér
 Nagy arany bornyúú közt!
 Azt hívé legfeljebb is
 Holmi commis voyageur,
 Ki szed repezét, gubacsot.
 — Amde látta őt bemenni
 Ott egy brahmin vis a vis,
 És futott feuerpikétért,
 És körülfogák a házat
 És a Bráhmát és a delnőt
 Elvivék a Zuchthausba;
 Ottan ültek hajnalodtig,
 Mig a bonczok eljövének.
 Akkor felfedé magát.
 Brahma a hatalmas úr :
 Hogy ő nem valami jött ment,
 Nem egy lump, nem pflastertretter,
 Hanem noble gentleman
 Neve Hersch et Compagnie.
 Van-e ember Indiában,
 A ki a pénzt tiszteli
 S elfogadja húsz procentre,
 Hogy ne ismerné e firmát :
 „Aron Hersch et Compagnie.“
 S azon jámbor bayadéret
 A ki őt, az ismeretlent
 Fogadá vendégszerelmel.
 Népszerű erényeért
 Felvivé magával együtt.

A magasba, — nem az égbe.
 Ott hideg van és nem is
 Illés tüzes szekeren,
 Hanem ékes equipázson
 A ragyogó rezidenzbe.
 Hat szobája bútorozva
 Most; inas, kocsis, szakácsné;
 Porcelán, ezüst, mahoni,
 Garderobe, schmuck, toilet
 S más a féle a mi szükség
 Odafenn az indusoknak
 Paradicsom garniejában.

A moral e szép darabból
 Az erkölcsi nagy tanúság :
 „Vétek és baj botlani,
 Amde botlani nagy úrba,
 Virtus és kövér szerencse.“

Jó tanács.

Két somogyi ember hajt egy szekéren hazafelé va-
 lahonnán messze fuvarból.

— Hát Miska, megverted-e már a feleségedet?
 kérdi az öregebbik.

— Nem én még.

— Pedig azt meg kellene ám tenni; mert azt tudod,
 hogy az asszony verve jó. Hány hónapja már, hogy el-
 vetted?

— Három.

— Ahol van ni! Már annyi ideje, aztán még egy-
 szer sem verted meg. Pedig ha eleinte hozzá nem szok-
 tatod, hát később majd aztán nem hagyja ám magát
 megverni; menmeg később meg majd ő ver meg téged.

— De ha nem adott rá még okot.

— Dehogy nem adott; csak keresd. Hát most min-
 gyá' a hogy haza megyünk, ott lesz az ok. Ha nyitva
 találsz a kaput, akkor verd meg azért, hogy minek
 hagyta nyitva? be mehetett volna valami tolvaj rajta;
 ha pedig csukva találsz, akkor verd meg azért, hogy
 mért nem várta az urát?

— Má' úgy teszek hát. Ugyancsak jó hogy mondta
 kee Pista bátya.

Méltó kétkedés.

Tudva van, hogy a collegiumokban csak *vénia* mel-
 lett szabad a diáknak betegnek lenni. Tudniillik a beteg
 orvosi rendelvényét beküldve a tanárhoz, az ad neki bi-
 zonyos számú napokra engedélyt az iskolából elmarad-
 hatni, ezt nevezik vénianak.

Egyszer professor X. Debreczenben felszólít a ca-
 talogusból egy nevet leczkemonásra :

— Domine Kozák! . . .

Mondják neki, hogy dominus Kozák meghalt.

— Az lehetetlen, hisz nincs tölem véniaja!

Hátul jön a buza.

— Mi van a szekéren? kérdik a kalotaszegi oláhtól, a mint Kolosvár felé hajt.

— Kukuricza, pedig szép. De hátul jön még a buza, az aztán csak szép.

A hátulso szekéren pedig nem jött a buza, hanem jött az oláh felesége, a ki utközben a csárdánál becsérélte a buzát egy hordó pálinkáért s iszogatta is már vitézül.

A divat hatása.

Te Juliska! Gyere játszunk *urastit*. Te *öltözz' fel* kisasszonyoknak; én majd aztán *nézek*, a hogy az urfiak szoktak.

Szerkesztői sub rosa.

Alsó-Lendvára, K. K. urnak. „Gyámleány” annak a neve egy szóval: mind a „nevelt leány”, mind a „nevelő leány” felszeg kifejezése ennek a fogalomnak.

Sz. D. urnak. Az ökör és a szamár. Unalmas egy pár állat, mikor hallgat is, hát még ha egy ivre valót beszél.

Sz. M. Ribarczfaleára. A küldeményben több használható van. Kívánata teljesült.

Á. Pálnak. A képekből néhányat használhatunk. Egy pár elez nagyon közeljár a becsületkérdésekhez, s ott már nem lehet tréfálni.

Óh Nadajda!

Oh Nadajda, oh Nadajda!
Hoztál engemet nagy bajba:
Keblem oly tág, mint egy pajta;
De nincs annyi ablak rajta,
A mennyi azt mind kiadja,
Mit szivem feléd sohajta,
— Oh Nadajda!

Oh Nadajda, oh Nadajda!
Ámbátor vagy muszka-fajta,
Itt minden sziv rég ohajta:
Dandyk és arszlánok vadja,
Ujságírók szörnyü hadja
Kapott érted immár hajba,
— Oh Nadajda!

Oh Nadajda, oh Nadajda!
A sok vad had rajtam hajta,
Tudván rólam, hogy én hajda—
nában voltam nagy poeajta;
Irkaj verset hozzád majd a
Fölléptedre; — bezzed sajt a!
— Oh Nadajda!

Oh Nadajda, oh Nadajda!
Törtem én a fejem rajta,
De a muzsám már nem adja,
Régen összetört a lantja.
Ez a vers már csak a vadja. —
Majd ír szebbet János Vajda.
— Oh Nadajda!

Kakas Márton.

Rébusz.

2-dik számbeli rébusz megfejtése.

Az az első állat *papmacska*, a második virág pedig *papsajt*, ergo „a papmacskája megette a pap sajtját.”